

vinčar«, hižni glavnik i vsak za »počlovečanstvo« delaven človek«. V tem so Agustičeve novine mnogo storile in koristile. Agustič je ljubil madjarsko domovino, ali tudi Slovane, on je hvalil Madjare, ali hvalil je tudi Slovane, in je prinesel sliko črnogorskega kneza in knjeginje. Znano mi je, da se je Agustič obračal do slovenskih pisateljev, povpraševal za svet, a nihče se ni zmenil zanj, nihče mu ni hotel svetovati in ga oduševljati v pisateljskem delovanju. Iz njega bi se dalo mnogo narediti, ali ker ni imel nobene zveze z nami, potem ni čudo, da ni mogel biti tako zaveden Slovan kakor smo mi, ki živimo v ugodnejših razmerah.

Čaplovič mi je pripovedoval, da je Agustič spisal slovensko-madjarsko slovnico, katera je ostala v rokopisu. Po istem poročevalcu je zložil tudi slovensko-madjarski slovar. Leta 1876. je izdal v Budim-Pešti šolsko knjigo »Ná vuk v o grsz koga jezika za zacsetnike«. Nadalje je preložil knjigo »O volitvah«, to je nauk, kako se morajo vršiti volitve. Naposled je sestavil šolsko knjigo »Prirodopis« s kepami (podobami) za narodne šole, Budim-Pešta 1878.« Ta knjiga je pisana v slovenskem pravopisu.

Ostali pisatelji ogrskih Slovencev so: Mikloš Kűzmics, Mihal Bakoš, Števan Szijjarto, Barla Miháo, Juri Čipott, Jožef Košič, Ivan Kardoš, Aleksander Terplan, Števan Slamar, Števan Lűlik, Franc Žbűll, Jakob Sabar, Marko Žižek, Jožef Borovnjak, Ivan Berke, Števan Zemljíč, Jožef Bagari.

Zgodnja pomlad.

Spet zelené nam vrbe in šumé,
veseli vetrc mimo gre,
a skriti so še v polju klasi;
škrjančka ni še, lastovke drobné,
pa saj nobeden še od teh ne vé,
da že pri nas so takšni časi!

No, mene bele breze veselé;
kot bilke iz daljave k nam blešče,
za njimi solnce tam zahaja.
Nemirno kri mi že po žilah gre,
čemu, zakaj? Zaman zares v srce
prišla ljubezen ni brez konca in brez kraja!

Aleksandrov.